

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 sierpnia 2017 roku

Pozwem z dnia 20 lutego 2017 r. (data stempla pocztowego) M. U. wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania, według spisu kosztów w wysokości 951,20 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzi od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie w podróży. Wyjaśnił, że w dniu 10 października 2016 r. odbył podróż na trasie z F. (Portugalia) do K., połączeniem realizowanym przez pozwanego. Lot ten uległ opóźnieniu. Pozwany pomimo zgłoszenia reklamacji nie zapłacił odszkodowania na rzecz powoda. (pozew – k. 2-3v)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda, wskazał na brak potwierdzonej rezerwacji oraz dowodu uiszczenia opłaty za przelot samolotem i braku wykazania czasu trwania opóźnienia oraz samego opóźnienia. (sprzeciw – k. 18-24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. U. miał zaplanowany na dzień 10 października 2016 r. lot z F. (Portugalia) do K. o numerze (...). Połączenie było realizowane przez (...) sp. z o.o. Lot został opóźniony i samolot wylądował w porcie docelowym z ponad 3 godzinnym opóźnieniem. (dowód: dokument podróży – k. 7, karta pokładowa – k. 8, wydruk ze strony internetowej TUI – k. 6o)

Pismem z dnia 14 grudnia 2016 r. powód M. U. wezwał pozwanego (...) sp. z o.o. do zapłaty kwoty 400 euro w terminie 7 dni od doręczenia wezwania (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 9-9v)

W odpowiedzi z dnia 6 lutego 2017 r. pozwany (...) sp. z o.o. odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na niewystąpienie prawem przewidzianego opóźnienia (dowód: pismo z dnia 6 lutego 2017 r. – k. 44-45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności te jako przyznane Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, nadto znajdują potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż składają się one na spójny obraz stanu faktycznego i nie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Sąd w niniejszym postępowaniu oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powoda w przedmiocie przesłuchania powoda oraz zobowiązania biura (...) do przekazania informacji o prawidłowym poinformowaniu podróżującego o zmianie godziny podróży. Sąd zważył, że okoliczność zmiany godziny podróży nie została wykazana w niniejszym postępowaniu, stąd dowody na okoliczność przeciwną były zbędne i prowadziłyby do przedłużenia postępowania.

Sąd oddalił również wnioski dowodowe pełnomocnika powoda o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia listy pasażerów lotu (...), o zobowiązanie Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej do dostarczenia planu lotu (...), o zobowiązanie Międzynarodowego Portu Lotniczego P. - K. do dostarczenia zaświadczenia o planowanej i faktycznej godzinie startu i lądowania lotu (...). W ocenie Sądu wobec stanowiska pozwanego oraz wobec dowodów zgromadzonych już w aktach sprawy, nie było potrzeby przeprowadzania wskazanych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód opierał swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia, wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został

odwołany i pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a co za tym idzie, znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu tego opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

W toku postępowania pozwany kwestionował legitymację czynną powoda. W ocenie Sądu powód w sposób wystarczający wykazał fakt odbycia podróży lotniczej opóźnionym lotem poprzez przedstawienie dokumentów w postaci karty pokładowej oraz potwierdzenia podróży, z których wynika dzień zaplanowanej podróży, godzina oraz numer lotu. Dokumenty te zawierają niezbędne dane do identyfikacji przewoźnika lotniczego i terminu lotu. Jednocześnie wskazać należy, że już z doświadczenia życiowego wynika, że skoro powód jest w posiadaniu karty pokładowej, która świadczy o tym że uczestniczył w skarżonym locie, to posiada również potwierdzoną rezerwację. Pasażerowie są wpuszczani na pokład samolotu po przejściu odprawy, w trakcie której sprawdzana jest okoliczność posiadania rezerwacji na lot. Gdyby pasażerowie nie posiadali potwierdzonej rezerwacji to nie otrzymaliby kart pokładowych. Mając to na uwadze Sąd nie miał wątpliwości, że powód uczestniczył w przedmiotowym locie.

W dalszej kolejności należy wskazać, że pozwany podniósł, że powód nie udowodnił okoliczności opóźnienia lotu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów cięży na stronach. Natomiast według z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W tej konkretnej sytuacji ciężar udowodnienia faktu prawidłowego przyloty samolotu do portu docelowego spoczywał na pozwanym, gdyż to on z tej okoliczności wywodzi skutki prawne w przedmiocie oddalenia powództwa. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że dany lot odbył się zgodnie z rozkładem.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także podnoszony przez pozwanego zarzut wyłączenia stosowania Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 w oparciu o art. 3 ust. 3, wobec powoda, bowiem nie wykazał on poniesienia kosztów związanych z przelotem. Jakkolwiek rację ma pozwany, że zgodnie z treścią art. 3 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004, nie ma ono zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie i bez wątpienia dotyczy jedynie pasażerów, którzy opłacili wskazany lot. Niemniej jednak, w niniejszej sprawie pozwany nie udowodnił, aby powód nie poniósł kosztów związanych z przelotem na trasie z F. do K.. Należy zaznaczyć, iż bezpłatność przewozu stanowi aspekt, z którego udowodnienia korzyści wywodzi strona pozwana i w związku z art. 6 k.p.c. to na niej spoczywa ciężar dowodowy w zakresie wykazania tego faktu. Pozwany, dysponując dowodami w tym przedmiocie mógłby przedłożyć chociażby dokument wskazujący z jakiego tytułu była świadczona usługa przewozu lotniczego w stosunku do powoda w związku z czym była usługą bezpłatną. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie tezy o bezpłatności wykonanego przewozu i w związku z tym nie uwzględniono zarzutów pozwanego poczynionych w tym zakresie.

Nadto na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut pozwanego, że pasażer został powiadomiony w odpowiednim czasie o zmianie godziny odlotu z F. i przylotu do K.. Należy wskazać, że rzeczywiście po spełnieniu przesłanek z art. 5 Rozporządzenia, pomimo zaistnienia opóźnienia w podróży odszkodowanie nie jest należne. Na jedną z tych przesłanek powoływał się pozwany, wskazując, że pasażer został poinformowany o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu. Należy wskazać, że na tą okoliczność przedstawił korespondencję z biurem (...). Sąd jednak zważył, że samo poinformowanie biura podróży nie świadczy o tym, że pasażer został we właściwym czasie zawiadomiony o zmianie rozkładu lotów. Należy również wskazać, że pasażer zaprzeczył, aby rzeczywiście został

poinformowany o tej zmianie, co tym bardziej utwierdziło Sąd w przekonaniu, że taka okoliczność nie może być uznana za należycie wykazaną.

W niniejszej sprawie nie budziło zaś żadnych wątpliwości, że lot miał charakter wspólnotowy o długości ponad 1500 km. Były to okoliczności niesporne między stronami. W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 Rozporządzenia, należy wskazać, że powodowo przysługuje wobec pozwanego roszczenie o odszkodowanie w kwocie 400 euro.

W przedmiocie odsetek za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Zauważyć należy, że kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Pozwany został wezwany do zapłaty pismem nadany 28 grudnia 2016 r. Mając na względzie, że powód nie przedstawił dowodu doręczenia przesyłki Sąd uznał za stosowne zasądzenie odsetek od dnia 12 stycznia 2017 r., uwzględniając 7 dni na doręczenie przesyłki oraz termin 7 dni na dokonanie spłaty odszkodowania i oddalił żądanie w zakresie odsetek w pozostałej części.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 947 zł, na którą składa się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 900 zł, ustalone stosownie do § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt III sentencji.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda a pozwanemu z pouczeniem o apelacji.